

NINGÚ NO HO HA SENTIT

MARI JUNGSTEDT

NINGÚ NO
HO HA SENTIT

Traducció de Pep Verger

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL SUEC: *I DENNA STILLA NATT*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2009
© MARI JUNGSTEDT, 2008
© DE LA TRADUCCIÓ: PEP VERGER, 2009
© COLUMNNA EDICIONS, S.A.
CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1110-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 39.156-2009
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER MALLORCA, 374 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: LIBERDUPLEX, S.L.

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

*Al meu marit, Cenneth Niklasson,
el millor amic.*

Diumenge, 11 de novembre

Per primer cop en una setmana el cel es va aclarir. Els pàl·lids raigs del sol de novembre es van obrir pas entre els núvols, i els espectadors de l'hipòdrom de Visby van alçar els caps amb ànsia cap al cel. Eren les últimes curses de la temporada, i a l'atmosfera es percebia una expectació barrejada amb un xic de melangia. Una gentada entusiasta malgrat el fred que patia s'havia aplegat a les grades. Bevia cervesa i cafè ben calent en gotets de plàstic, menjava fränkfurts i prenia notes en els programes hípics.

En Henry «Flaix» Dahlström va agafar la seva petaca de la butxaca del darrere dels pantalons i va fer un bon glop d'alcohol casolà. Això li va provocar una ganyota, però també el va escalfar agradablement. A les grades, al seu costat, hi seia tota la colla: en Bengan, en Gunsan, la Monica i en Kjelle. Tots avançaven a gran velocitat cap a diversos estadis d'embriaguesa.

La jornada acabava de començar. Els cavalls pura sang, que renillaven brillants de suor, estaven alineats i feien carbrioles mentre la música retrunyia pels altaveus. Els genets, amb les cames eixancarrades, s'estaven asseguts fixament als seus calessins lleugers.

Les apostes es van anunciar en un marcador negre que hi havia vora la pista, amb números que pampalluguejaven.

En Henry va fullejar el programa de curses. Havia d'apostar pel Ginger Star, que correria a la cursa setena. Pel que semblava, ningú més creia en aquest cavall. Només tenia tres anys. Ell l'havia seguit a les curses d'estiu, i tot i que l'animal tenia una tendència a posar-se a galopar, cada cop ho feia menys.

—Ei!, Flaix, fes un cop d'ull a la Pita Queen. És una preciositat, oi que sí? —va dir en Bengan arrossegant les paraules mentre allargava la mà per agafar la petaca.

A en Henry li havien posat el malnom de Flaix perquè havia treballat molts anys com a fotògraf per al *Gotlands Tidningar* abans que l'alcohol es fes l'amo absolut de la seva vida.

—Reno! Tens tota la raó. Amb una ensinistradora així... —va replicar, i tot seguit es va posar dret per portar el cartonet a la taquilla.

Hi havia una filera de taquilles d'apostes, totes amb les finestretes de fusta obertes. Es treien carteres amb frenesí, els bitllets canviaven de mans i es lliuraven cartonets. No gaire més amunt hi havia el restaurant de l'hipòdrom, on els comuns menjaven filets i bevien cervesa de marca. Uns venerats aficionats de primera feien pipades als seus cigars, mentre xerraven de la situació actual dels cavalls i de la tècnica dels genets.

La cursa estava a punt de començar. El primer genet, adreçant un discret cop de cap a la torratxa dels jutges, els va saludar amb cortesia. El locutor va demanar pels altaveus que els cavalls ocupessin el seu lloc.

Després de quatre curses, en Henry tenia el mateix nombre de triomfs al seu cartonet. Si la sort l'acompanyava, amb

cinc d'una tirada podria guanyar el primer premi. Com que també havia apostat per l'extravagant Ginger Star a la darrera cursa, els guanys serien considerables. Només calia que el cavall estigués a l'altura de les seves esperances.

La cursa va començar i en Henry va seguir els calessins sobre la pista amb tota l'atenció que li era possible després de consumir vuit cerveses amargues i incomptables glops de la petaca. Quan va sonar la campana que anunciava l'última cursa, se li va accelerar el pols. Fet i fet, la Ginger Star corria bé, extraordinàriament bé. A cada gambada s'acostava més als dos favorits, que anaven al davant, i a en Henry li va semblar que a cada moment la veia millor. El coll poderós, els narius esbufegants i les orelles ben dretes. Ho podia aconseguir.

No et posis a galopar, ara, no galopis. Mormolava aquesta súplica dintre seu, com un mantra. Tenia els ulls clavats en la poltra novella, que amb una energia furiosa s'apropava als líders. Llavors, va passar a un dels rivals. De sobte, en Henry va ser conscient del pes de la càmera al voltant del coll, i això li va fer recordar que s'havia proposat de fer fotografies. Amb les mans més o menys fermes, en va fer unes quantes.

La sorra vermella de la pista de l'hipòdrom es desprenia amb força dels cascos que avançaven colpejant a una velocitat vertiginosa. Els genets feien servir els fuets contra els cavalls, i entre els espectadors augmentava l'emoció. A les grades moltes persones s'havien aixecat dels seients, algunes picaven de mans i d'altres cridaven.

La Ginger Star va avançar per l'exterior i ara es trobava a la mateixa altura que el cavall que anava al capdavant. Aleshores, el seu genet va utilitzar el fuet per primer cop. En Dahlström es va posar dret sense deixar de seguir el cavall a través de l'objectiu de la càmera.

Quan la Ginger Star va creuar la línia de meta un pèl més endavant que el gran favorit, un sospir de decepció es va

escampar entre la multitud. En Dahlström va prendre consciència d'alguns comentaris que s'anaven difonent: «Quina merda!», «No pot ser!», «Increïble!», «Maleït sia!».

Però es va deixar caure al seient.

Havia guanyat les cinc curses d'una tirada.

Els únics sorolls audibles eren el frec de l'escombra sobre el terra de la quadra i els queixos dels cavalls, que grinyolaven en menjar la civada vespertina. Després de l'agitat dia de curses s'havia restablert la calma. La Fanny Jansson escombrava amb cops rítmics i vigorosos. El cos li feia mal després de la dura feina, i quan va haver acabat, es va aclofar en una menjadora vora la caseta de la Regina. L'euga va guaitar amb ulls escrutadors i la Fanny va esmunyir una mà entre els barrots per amanyagar-li el musell.

La noia, esvelta i de pell bruna, era tota sola a la quadra. Havia rebutjat la invitació d'anar amb els altres a un restaurant per celebrar el final de la temporada. Va imaginar-se que de segur hauria estat una experiència d'allò més empipadora. Pitjor que de costum. Hi havia anat diverses vegades, però no li agradava. Els amos dels cavalls solien beure més del compte i intentaven lligar amb ella. Li deien «princesa», se l'asseien a la falda i li pessigaven el cul.

Alguns, com més bevien més atrevits es tornaven. Feien comentaris sobre el seu cos, tant verbalment com amb les mirades. Eren una colla de vells verds.

Va badallar, però no tenia gens de ganes d'anar en bicicleta a casa seva. No, gens ni mica. La seva mare tenia el dia lliure, i hi havia força possibilitats que estigués borratxa. Si estava sola la trobaria asseguda al sofà amb la boca torçada i arrufada en una expressió malhumorada, amb una ampolla de vi al davant. Com sempre, ella se sentiria culpable perquè no havia passat el dia amb la mare, sinó amb els cavalls. A la

mare tant se li'n donava que aquell fos un dia de curses i hi hagués una pila de feina. Tampoc no entenia que a la Fanny li calgués evadir-se de casa. La quadra era el seu salvavides. Si no tingué els cavalls, no sabia pas què faria.

La inquietud va dominar la noia quan va imaginar una situació encara pitjor: que la mare podria no estar sola. Si el seu pretès xicot, en Jack, era a casa, tots dos s'emborratxarien encara més, i a la Fanny li costaria Déu i ajut adormir-se.

L'endemà havia de ser a l'escola d'hora i necessitava dormir una mica. El novè curs era un turment que desitjava acabar com més aviat millor. En començar el trimestre, la Fanny havia intentat fer tots els possibles, però les coses només empitjoraven. Li costava força concentrar-se i havia començat a fer campana sovint. No podia suportar-ho, senzillament.

Ja tenia prou maldecaps fora de l'escola.